

A FIÚSÁG ÖRÖKSÉGE SZŰKÖLKÖDÉS HELYETT BŐVÖLKÖDÉS

Korábban megtanultuk már azt, hogy a Sátán mindig be akarja szűkíteni az életünket, Isten azonban tágas térre vezet bennünket, sőt, Jézus Krisztus kijelenti, hogy az ő eljövételének egyik fontos célja éppen az, hogy bővölködő, túláradó és gazdag életet élhessünk (János 10:31). Mivel ez egy nagyon húsbavágó téma, amely az élet számtalan területét itatja át a hétköznapokban, részletesen kell foglalkoznunk vele.

1. MIT TANÍT ISTEN A SZEGÉNYSÉGRŐL ÉS GAZDAGSÁGRÓL ÁLTALÁBAN

Egy kulcsfontosságú igét szeretnék a szívetekre helyezni, és ez a **Máté 5:3**, a Hegyi Beszéd első boldogmondása, amely így hangzik:

Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyek országa.

Szeretném ennek az igeversnek a szavait kielemezni:

„boldogok” = áldottak Istentől; a boldogság csak Isten áldásából fakadhat

„szegények” – két kifejezés van erre a görögben:

- „penész” = szegény ember, de még tud magáról gondoskodni
- „ptokhosz” = olyan szegény, hogy már nem tud magáról sem gondoskodni – valaki másra van ráutalva

Ebben az igeversben a második szó szerepel!

„lelki szegények” – mit is jelent ez? Kik a lelki szegények?

- nem a fizikai nyomorban élők, például a koldusok – ők miért lennének lelki szegények? Ők fizikailag szegények!
- nem lélekben szegények – hiszen ez épp azt jelentené, hogy az Istennel való közösségükkel van baj
- a görög szerint: a (Szent)Lélek szegényei – azok, akiről a Szentlélek gondoskodik, hiszen magukról nem tudnak gondoskodni

„övék a mennyek országa” – nem ők az urai, birtokosai – a Szentlélek az mennyek országának ura. De róluk a Szentlélek gondoskodik, így válhat a Szentlélek Isten minden gazdagsága az övéké is.

Mi ebből a tanulság?

Az, hogy gazdag Istenünk van, aki azért küldte el Fiát, hogy nekünk életünk legyen és bővölködjünk! De ez a gazdagság csak azoknak lehet az osztályrészük, akik teljesen Istentől függnek, akik a Szentlélek kiszolgáltatottjai lesznek!

A másik kulcsfontosságú ige a **Máté 6:19-21**:

Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, ahol a moly és a rozsdá megemészti, és ahol a tolvajok kiássák és ellopják, hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem a moly, sem a rozsdá nem emészti meg, és ahol a tolvajok sem ássák ki, és nem lopják el. Mert ahol a kincséd van, ott lesz a szíved is.

Ehhez még egy igét szeretnék rögtön hozzákapcsolni, a **Példabeszédek 8:17-18-ból**:

Szeretem azokat, akik engem szeretnek, megtalálnak engem, akik keresnek. Gazdagság és megbecsülés van nálam, maradandó vagyon és igazság.

Mindkét igeszakaszban „maradandó” gazdagságról van szó, vagyis olyasmiről, ami kifejezetten mennyei minőségű. És az is kiderül mindkét igeszakaszból egyaránt, hogy a maradandó gazdagság szívünkkel és az Isten felé való szeretetünkkel van kapcsolatban, és nem az anyagi helyzetünkkel. Vagyis amikor a Biblia gazdagságról beszél, akkor elsősorban nem pénzben kifejezhető fogalmat ért alatta, hanem egy mennyei valóságot. A bibliai fogalompár nem a szegénység-gazdagság, mert az mindig relatív, egészen más dolog szegénynek vagy gazdagnak lenni az USÁban vagy Afrikában, hanem mindig a szűkölködés-bővülködés! Amikor az Ige anyagiakkal kapcsolatban tanít bennünket, nem forintban vagy euróban kifejezhető objektív összegekről beszél, hanem erről! A magam részéről nem hiszek abban a siker-evangéliumban, amely azt hirdeti, hogy aki hívő, annak kifejezetten gazdagnak, milliomosnak kell lennie. Abban hiszek, hogy aki engedelmesen és hittel követi Istent, annak bővülködésben lesz része, amely mindig több, mint amire szüksége van, ezért elégedetten éli az életét, és mindig lesz mit adnia másoknak. Ha csak két fillért is. De a kétfilléres özvegyasszonynak még Jézus is elismerte a gazdagságát, szemben az objektíven sokkal gazdagabb társadalmi elittel, akik valójában akkor is szegények, ha milliók vannak a bankszámláikon. Tehát vessük bele a szívünkbe: a Bibliában a gazdagság soha nem pénzkérdés, hanem mindig szív-kérdés! Egy barátom úgy fogalmazta meg: vedd ki a pénzt a szívedből, és Isten beleteszi a zsebedbe! Ez a legfontosabb alapelv.

Mit mond Isten Igéje először az anyagi világ értékéről?

A vallások sorában szinte a zsidó-keresztény kinyilatkoztatás (mind az Ó- ill. Újszövetség) egyedülálló abban a tekintetben, hogy nem ítéli el az anyagi világot, sőt, pozitívan viszonyul hozzá! Amikor Isten befejezi teremtő művét, megszemléli alkotását, és azt mondja: „Íme, ez mind igen jó!” Ezzel szemben a legtöbb pogány vallás és a legtöbb filozófiai irányzat negatívan viszonyul a testhez, az anyagi világhoz – szinte mindegyik a szellemi világ legfőbb ellenségét látják benne.

Tőlünk távolabb például a hatalmas területet uraló hindu-buddhista világnézet szerint a látható valóság csak látszat, amelyet a szenvedés – mely szintén nem valóság – mindörökké jellemez, s az emberi szellem fő célja, hogy ezt felismerve kiemelkedjen, és valahogy megszabaduljon a világtól, azaz a látszat fogságából. De az európai civilizációt alakító görög filozófiák egy része hasonlóképpen negatív álláspontra helyezkedett az anyagi valósággal szemben. Mára a történelmi kereszténység még ma is széles körben elterjedt, Európában mélyen begyökeresedett általános képe az anyagi életről, a pénzről, a gazdaságról és gazdagságról az, hogy mindez valami piszkos dolog; az anyagi életről kereszténynek beszélni kellemetlen, feszélyező, illetlen, sőt bűn; a gazdagság negatív valóság; a keresztény embernek erkölcsi kötelessége szegénynek maradni. És ez volt az oka a világtól elzárkozó szerzetesrendek megalakulásának is. Az egyháztörténelemben azóta is újra és újra felüti a fejét ez az igazságot elszellemesítő tanítás és vélekedés, miszerint a test és a testiség rossz, nekünk csak a lélek dolgaival kell törődnünk - ezért vannak például olyanok, akik igénytelenek a testükkel kapcsolatban, miközben hivalkodnak a lelki életükkel.

De gondoljuk végig Bibliával a kezünkben: mire is hívott el bennünket Istenünk? A világtól való elzárkózásra? NEM! Az igazi krisztushit célja nem a világból való elmenekülés valamiféle szellemi birodalom nevében, hanem éppen fordítva: a világ aktív megváltoztatása és felemelése a Szentlélek által, aki *lejött* erre a Földre, hogy ebben segítsen, majd pedig a szintén ide visszatérő Messiás által. Ahogy Jézus fogalmazza:

„Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, legyen szent a Neved, jöjjön el a királyságod, valósuljon meg az akaratod a Földön is ugyanúgy, ahogyan a mennyben!”

Ez a hit eredeti tartalma – hogy Isten szeretetét és hatalmát már itt a földön megtapasztalhatjuk.

Mit mond az Ószövetség a gazdagságról?

Isten nagyon sokszor három nagyon gazdag – mert nagyon áldott ember Isteneként mutatkozik be: „*Én vagyok Ábrahám, Izsák és Jákób Istene...*”

Az anyagi jellegű értékek a Szentírás tanítása szerint pozitívak értékek. Ábrahámról feljegyzi az Ige, hogy „...*Ábrámnak pedig igen tekintélyes vagyona volt: jószága, ezüstje, aranya*” (1Mózes 13:2), amit a Biblia áldásnak minősít: „Az Úr pedig igen megáldotta az én uramat (Ábrahámot), úgyhogy nagygyá lett: mert adott neki juhokat, barmokat, ezüstöt, aranyat, szolgálókat, szolgálóleányokat, tevéket, szamarakat.” (24:35) Ábrahám ezt az áldást továbbadta fiának, Izsáknak, aki „vetett azon a földön, és százszorosát aratta abban az esztendőben, úgy megáldotta őt az Úr. És gazdagodott ez az ember, folyton-folyvást gazdagodott, míg végül is dúsgazdaggá lett. Volt juhnyája, marhacsordája és nagy szolgálhada, ezért féltékenyek lettek rá a filliszteusok” (26:12–14) Ő is ráhelyezte fiára, Jákobra Ábrahám áldását imájával, amelynek hatására „*Így (Jákób is) egyre jobban gyarapodott, lett neki sok nyája, szolgálója, tevéje és samara*” (30:43)

Jóbról ekként ír a Biblia:

„*Az Úr pedig még jobban megáldotta Jóbot, mint azelőtt: lett neki tizennégyezer juha, hatezer tevéje, ezer igás ökre és ezer samara. Lett még hét fia és három leánya is*” (Jób 42:12–13)

Ezek alapján egyértelműen kijelenthetjük tehát, hogy az áldás szó bibliai tartalmába beletartozik az anyagi gazdagság, gyarapodás, bővülködés fogalma is, mégpedig mint pozitív valóság.

Mózes Törvénykönyve közelebből is részletezi **Mózes 5. könyve 28. fejezetében** az Istentől származó áldás fogalmát, amely magában foglalja az ember anyagi életének minden területére kiterjedő, bőséges ellátás, megelégedettség állapotát, sőt a szükséges felett jelentkező felesleg birtoklását. Ugyanebben a fejezetben Isten az átok jelenlétének jeleit is felsorolja. Ezek között szerepel a szegénység, a szűkölködés is. Az **5Móz 28:8.11-12-ben** az áldás ígérete:

Áldást bocsát az ÚR csúreidre és minden vállalkozásodra, és megáld azon a földön, amelyet Istened, az ÚR ad neked... Bővülködővé tesz téged az ÚR méhed gyümölcsében, állataid ivadékában és földed termésében azon a földön, amelyről megesküdött az ÚR atyáidnak, hogy neked adja. Megnyitja az ÚR gazdag kincsházát, az eget, és idejében ad esőt földedre, és megáldja kezéd minden munkáját. Te kölcsönadsz a többi népnek, de te nem szorulsz kölcsönre.

A szűkölködésről és szegénységről szólnak pedig az átok-ígéretetek a **40-44. versekben**:

Szőlőskerteket ültetsz és művelsz, de bort nem iszol, szőlőt sem szedsz, mert megeszi a féreg. Minden határodiban lesznek olajfáid, de nem kened magad olajjal, mert lehullanak a bogycsók... A köztetek élő jövevény mindinkább föled kerül, te pedig egyre alább hanyatlasz. Az fog neked kölcsönadni, nem te kölcsönzöl neki, az lesz az első, te pedig az utolsó.

Mit mond az Újszövetség ugyanerről?

Először is azt, hogy a **Máté 5:17-18**-ban mondja Jézus:

„*Ne gondoljátok, hogy eltörölni jöttem a Törvényt vagy a Prófétákat: nem azért jöttem, hogy eltöröljem, hanem hogy betöltssem. Mert úgy van, ahogy mondom nektek: ameddig az ég és a föld meg nem semmisül, egyetlen i-betű betű vagy egyetlen írásjel sem tűnik el a Törvényből, amíg az egész meg nem valósul!*”

Nos, nagyon fontos látnunk, mit jelent a törvényt betölteni! Egyáltalán nem azt jelenti, hogy eltörölni! Sőt, még csak azt sem jelenti, hogy Jézus mindenben alárendelte magát a törvénynek! Ő a törvényhozó, betölteni (mint egy félig telt poharat) azt jelenteni, hogy kiegészítve teljessé tenni! – Az újszövetség tanítása tehát nem teljesen más, hanem sokkal több, mint az Ószövetségé! Ebben a kérdésben is!

Azért mondtam el mindezt, mert néha mi is úgy vélekedünk, hogy az Ószövetség ugyan ezt vagy azt tanította, az Újszövetség azonban homlokegyenest mást tanít. Nos, ez így ebben a formában nem igaz!

Nézzük itt is a példákat!

Az első íge, amivel Jézus meghatározza saját küldetését a **János 10:31-ben**:

Én azért jöttem, hogy életük legyen, sőt, bőségben éljenek!

Aztán a Hegyi Beszéd is világossá teszi mindezt, ahol arról tanít, hogy az ember nem szolgálhatja egyszerre Istent és a Mammont, ezért természetesen Isten szolgálatát kell választanunk. Ám, ha ezt meg tesszük, Jézus nem a szegénység perspektíváját ecseteli számunkra. Hasonlatai közül, amelyeket a tanítványok ellátásával kapcsolatban ekkor mond, különösen a ruházódásra vonatkozó nyit tág teret a fantáziának:

Máté 6:28–30

„A ruha miatt is mit aggódtok? Vegyétek észre a mezőn a liliomokat, hogyan növekednek: nem fáradoznak, nem szőnek! De azt mondom nektek: Salamon dicsősége teljében sem öltözködött úgy, mint egy ezek közül! És ha Isten azt a mezei virágot, amely ma még virul, de holnap már a kemencébe dobják, így öltözteti, titeket nem sokkal inkább, kishitűek?!”

Az Isten országát keresők gazdagsága tehát Jézus szerint meg fogja haladni Salamonét. Elég egy kicsit beleolvasnunk Salamon gazdagságának ószövetségi leírásába, hogy képet alkothassunk Jézus látásáról a tanítványok anyagi életét tekintve.

Aztán jöjjön az a részlet, amikor Jézus kiküldi a tanítványokat:

Máté 10:8–10

Erőtleneket gyógyítsatok, halottakat támasszatok, leprásokat tisztítsatok, démonokat űzzetek! Ajándékba kaptátok, ajándékba adjátok! Ne szerezzetek se arany-, se ezüst-, se rézpénzt erszényetekbe! Ne vigyetek az útra se pogyászt, se két ruhát vagy sarut, se vándorbotot: mert méltó a munkás az ételére.

Ez az úgynevezett „evangéliumi szegénység” ideálját alátámasztó egyik legalapvetőbb bibliai hely. Arról azonban sokan elfeledkeznek, hogy Jézus később – az utolsó vacsorán – rákérdezett, hogyan is alakult a tanítványok anyagi állapota ebben az időszakban – a **Lukács 22:35**-ben olvasunk erről:

Majd azt mondta nekik: Mikor elküldtelek benneteket erszény, tarisznya és saru nélkül, valamit is nélkülöztetek-e? Mire azok: Semmit!

A tanítványok meglepő tapasztalata tehát az volt, hogy semmiben nem szenvedtek szükségletet. Isten természetfeletti gondviselése minden területen betöltötte szükségleteiket. Ez pedig nem a szegénység állapota. Ráadásul Jézus így folytatta, módosítva kiküldetésük jellegét a jövőre nézve:

*Most viszont, akinek van erszénye, vegye elő, ugyanúgy a tarisznyát is...!
(36–37. versek)*

A keresztyén misszió jelenleg aktuális kiküldetési parancsa tehát ez, és nem az előbbi!

Hadd mondjak egy példát Pál apostol életéből is. Pál egy helyen a számára küldött ajándékot így köszöni meg (bár hangsúlyozza, hogy a szükségek közepette is megtanult megelégedettségben élni):

Filippi 4:18–19

Megkaptam pedig mindent, és bővülök; beteltem, vévén Epafroditustól, amit küldöttetek, mint kedves, jó illatot, kellemes, tetsző áldozatot az Istennek. Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségeteket az Ő gazdagsága szerint dicsőségesen a Krisztus Jézusban.

Pál egyrészt kijelenti itt, hogy ő maga bővülök. Ha a szegénység az apostolok esetében Isten tökéletes akarata lett volna, bizonyosan elutasította volna ezt az állapotot. Ezzel szemben Istennek kedves, kellemes, tetsző áldozatnak ítélte a neki adott adományt. Másodszor: a számára adakozókról azt állítja, hogy *Isten minden szükségüket be fogja tölteni, az Ő gazdagsága szerint dicsőségesen*. Tehát – figyeljünk oda! – ismét "minden szükség betöltését" hirdeti nekik. Ennek mértékét is meghatározza: *Isten gazdagságának megfelelő szinten, illetve még azon belül is: dicsőségesen*. Ez nem kis mértékegység!

Mi ennek a gazdagságnak a feltétele?

Pál apostol ezt mondja a **2Kor 9:6-8-ban**:

Azt mondom pedig: Aki szűken vet, szűken is arat; és aki bőven vet, bőven is arat. Ki-ki amint eltökélte szívében, nem szomorúságból vagy kénytelenségből; mert a jókedvű adakozót szereti az Isten. Az Isten pedig hatalmas arra, hogy rátok árassza minden kegyelmét: hogy mindenben, mindenkor teljes elégségetek lévén, minden jótéteményre bőségben legyetek...

Itt két nagyon fontos dolgot is észrevehetünk:

Először is, hogy az anyagi gyarapodás mértéke az adakozás mértékétől függ Isten természetfeletti törvénye szerint. A gazdag ifjú nem maradt volna szegény, ha mindenét elosztogatta volna, hanem általa soha nem tapasztalt ellátásba lépett volna hit által. Istent nemcsak az érdekli, adakozunk-e vagy sem, hanem az is: mennyit.

Másodszor Pál a bőséges adakozás természetfeletti visszafizetésének mértékét pontosan meghatározza: mindenben, mindenkor teljes megelégedés, plusz bőség (a görögben ez túlcsoordulást, felesleget jelent) a jótéteményekre.

Ugyanezt jelentette az ószövetségi áldás is: mert az áldás nem ingyenes, annak feltétele van: a hit és az engedelmség! A kegyelem ingyenes, de az áldás nem!

Hadd mondjak erre is példát:

Vajon miért van, hogy nagy anyagi természetű csodákról csak misszionárius-történetekben, meg egy-egy igazán „nagy” keresztyén bizonyágtételében olvashatunk? Például, hogy Müller György imádkozott, és hozták a pénzt vagy az ételt? Vajon nem azért, mert őket olyan hit és engedelmség, istenre hagyatkozás jellemezte, mint amilyen bennünket nemigen szokott?

Emlékezzünk, ezzel kezdődött az elmélkedésünk is: boldogok és áldottak csak azok lesznek, akik teljesen kiszolgáltatják magukat az Istennek. Akik lemondanak a maguk erejéről, hogy Isten gondoskodhasson róluk!

Végezetül egy fontos figyelmeztetés ezen a területen:

1Timóteus 6:10

Minden rossznak gyökere a pénz szerelme.

Az itt szereplő görög szó (philargüria) a pénzhez való vonzódást, a pénz iránti rajongást jelenti. Ezzel nem azt mondja az apostol, hogy maga a pénz, a gazdagság a rossz – hanem a pénz **szerelme**, azaz a vágy, az indulat, amely nem Isten felé indít, hanem a saját gazdagságom felé! EZ A BŰN!

Ezt a vonzalmat Pál bálványimádásnak minősíti, hiszen *ebben a "szerelemben" az a magatartás testesül meg, amely az anyagi javakat első helyre, Isten elé vagy mellé helyezi az ember szívében.* Ezt a viszonyulást valóban mélyen elítéli az Újszövetség, de ugyanígy az Ószövetség is, gondoljunk a sok zsoltárversre vagy példabeszédre, amely a gazdagságban BÍZÓK ostobaságát és hiábavalóságát hirdeti. Fontos azonban leszögeznünk, hogy *ez a jelenség nem azonos magával a gazdagsággal: szegény ember éppen úgy lehet pénzsóvárgó (ezt nagyon sok esetben tapasztaljuk is, amikor valaki a több pénztől reméli a boldogság megvalósulását), mint ahogy gazdag ember is lehet szabad a pénz szerelmétől.*

2. A SZEGÉNYSÉGÜNK ÉS SZŰKÖLKÖDÉSÜNK MEGVÁLTÁSA A GOLGOTÁN

Láttuk, hogy a szegénység, a szűkölködés a bibliai értékrendben az átok kategóriájába tartozik, aminek minden esetben a bűn az oka. Ha elolvassuk újra az **5Mózes 28:45-48** szakaszát, akkor azt látjuk, hogy a hitetlenségünk és engedetlenségünk következményeként négy dologban lesz részünk ezen a területen: éhségben, szomjúságban, mezítelenségben és a betöltetlen szükségletek teljességében lesz részünk. Ezek a bűn következményei ezen a területen. És ha most felnézünk a golgotai keresztre, akkor azt látjuk, hogy Jézus éhezett, szomjazott, mindenféle ráaggatott rongyokban, szinte meztelenül feszítették meg, és minden tekintetben kiüresítve, elszegényedve, kifosztva hagyta, hogy gúnyolják és megöljék. A golgotai kereszten Jézus magára vette és teljes mértékben ki is merítette a szegénységünk minden átkát is. Magára vette és felfeszítette a golgotai keresztre. Vele együtt halt meg a szegénység és szűkölködés átka is azoknak az életében, akik elfogadják a golgotai váltságművet hittel, és életükben engedelmeskedve a bővölködés áldásában részesülhetnek. Nagyon fontos azt megérteni, hogy a kegyelem és a váltságmű megnyitja a lehetőségét az életünkben annak, hogy bővölködő életet éljünk, mert kiszabadultunk a szűkölködés átka alól, de ezt az üdvösségi ajándékot is a mi naponkénti hitünk és engedelmisségünk által tudjuk birtokba venni és megvalósítani az életünkben. Ahogy a **2Korintus 1:20** mondja:

Mert valahány ígérete van Istennek, azokra őbenne van az igen, és ezért általa van az ámen is, az Isten dicsőségére általunk.

3. A BŐVÖLKÖDÉSSEL VALÓ ÉLÉS – AZ ADAKOZÁS LÉNYEGE

A bevezető igeszakasz ehhez a témához a **2Korintus 8:7-15**:

„Ezért ahogyan mindenben bővelkedtek, hitben és igében, ismeretben és minden buzgóságban, és a tőlünk rátok árasztott szeretetben, úgy ebben az adakozásban is legyetek bőkezűek. Nem parancsként mondom, hanem azért, hogy mások buzgósága által a bennetek levő szeretet valódiságát kipróbáljam. Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét; hogy gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok. Tanácsot is adok ebben az ügyben; mert ez hasznos nektek, akik nem csak a cselekvést, hanem előzőleg az akarást is elkezdtétek tavaly óta. Most pedig a cselekvést is végezzétek el, hogy amilyen az akarás készsége, olyan legyen a véghezvitel is, aszerint, amitek van. Mert ha megvan a készség, az aszerint kedves, amije kinek-kinek van, nem aszerint, amije nincs. Ugyanis azért, hogy másoknak könnyebbségük legyen, nektek ne legyen nyomorúságotok. Ellenben az egyenlőségnek megfelelően a mostan időben a ti fölöslegetek pótolja azok hiányát, hogy máskor azok fölöslege is pótolja majd a ti hiányotokat, hogy így egyenlőség legyen; amint meg van írva: 'Aki sokat szedett, annak nem lett többje; és aki keveset, annak nem lett kevesebbje.'”

Soroljuk fel, milyen szerepe van a bővölködés megvalósításának, azaz az adakozásnak az életünkben, s mindez hogyan hat vissza a saját bővölködésünkre. És miközben erről tanulunk, ne felejtjük el: a Bibliában a gazdagság soha nem pénzkérdés, hanem mindig szív-kérdés! Ez a legfontosabb alapelv. És emiatt érdemes áttanulmányoznunk, hogy az anyagiakhoz való helyes szívbeli hozzáállásnak milyen következményei vannak az életünkre nézve.

1. A SZERETET PRÓBÁJA

2Korintus 8:8

Nem parancsként mondom, hanem azért, hogy mások buzgósága által a bennetek levő szeretet valóságát is kipróbáljam.

A szeretet az a dolog, amit az ember leginkább hajlamos elszellemiesíteni, és ebből kifolyólag – a legtöbb ember szerint – a legnehezebben bizonyítható. Azonban a Bibliában lévő szeretet nem egy szentimentális vagy egy vallásos érzület, nem egy megfoghatatlan vagy elméleti pozitív viszonyulás a másikhoz, hanem mindezeknek a látható megnyilvánulása. Ahogyan nem igaz az, hogy jellemző lehet az öröm egy olyan emberre, aki mindig savanyúan néz ki és negatívan áll hozzá mindenhez, így a szeretet sem igaz, ha azt nem bizonyítja a szeretés, amely mindig kézzel fogható, látható tettekben nyilvánul meg. Nem a cselekvés maga a szeretet, hanem az, ami cselekvésre motivál – és éppen ez a belső motiváció az, ami megkülönbözteti a szeretetből fakadó alapvetően pozitív tetteket az érdektől, a kötelességtől vagy a racionálisan helyes döntésektől.

Szóval a szeretet egyik legjellemzőbb megnyilvánulása az, hogy áldozatot hozok, felajánlást teszek, adok annak, akit szeretek. Az időmből, a figyelmemből, a lehetőségeimből éppúgy, mint a tulajdonomból. A szeretet mindannak a megosztása, ami az enyém. Az, amit és ahogy adok valakinek, minden esetben minősíti a hozzá kötődő kapcsolatomat. És ahogyan az élet bármely területén, úgy a tulajdonunk kezelésében is a legmagasabb rendű viszonyulás a szeretetből fakadó önkéntes felajánlás és áldozat, amelynek semmilyen más motivációja nincsen, mint az örömszerzés. Ez sokkal több és alapvetően más, mint a kötelességből, a felelősségből, az elvárásból, vagy az érdekből származó adás és gondoskodás.

Ezen a területen még egy nagyon fontos igeverset idéznünk kell, amely a szeretet valóságát és a fizikai adást emeli egy nevezőre, s ez az **1János 3:17-18**:

Aki pedig világi javakkal rendelkezik, de elnézi, hogy a testvére szükségét szenved, és bezárja előtte a szívét, abban hogyan lehetne az Isten szeretete? Gyermekeim, ne szóval szeressünk, ne is nyelvel, hanem cselekedettel és valóságosan.

Az emberek felé érzett szeretetünk pontosan lemérhető azzal, amennyit kézzel fogható módon kifejezünk, a szeretet ugyanis nem érzés vagy pozitív viszonyulás a Biblia szerint, hanem valóságos cselekedetekben megmutakozó hozzáállás. Ebben az igeverben fizikai szükségéről van szó, és a mi válaszunkról: elnézünk-e másfelé, hogy ne kelljen szembesülni a szükségekkel, vagy odafordulunk és megpróbálunk segíteni. Ez a szeretetünk próbája!

2. HITÜNK PRÓBÁJA

Mi emberek talán az anyagi kérdéshez állunk hozzá a legönzőbb módon, ugyanis az életünknek ez az a területe, amelyben leginkább saját magunkra számítunk. Úgy is mondhatjuk, ezen a területen érezhető leginkább a szekuralizáció hatása, azaz hogy a pénzkérdés alapvetően profán probléma, és nem a szentséges dolgokhoz tartozik. Ezzel szemben a Biblia azt tanítja, hogy az Istenbe vetett hit és a hitből fakadó hűség velejárója, vagyis automatikus „mellékterméke” az, hogy Isten gondoskodik a megélhetésünkről. Ez tehát a hit és az anyagiak összekapcsolódásának alapja – ha Isten országa az első helyen van az életünkben, akkor a megélhetésről Isten automatikusan gondoskodik. Ez a Biblia talán legnagyobb anyagi jellegű ígérete:

Máté 6:33

„De keressétek először az ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak nektek.”

Az adakozásban azonban ez tovább erősödik, és kiegészül az áldással. Amikor valaki másnak adunk, akkor a sajátunk egy részéről mondunk le. Ezzel egy úr támad a mi oldalunkon, de ezt az úrt tudjuk pótolni a mi hitünkkel, hogy amit Istennek vagy az ő nevében másnak odaadunk, azt Ő visszaadja nekünk. A hitünk Isten erre irányuló ígéreteire tekint, amelyek sokkal többről beszélnek, mint visszapótlásról, Isten megsokszorozza azt, amivel szolgálunk, hogy ezzel tovább gazdagítson bennünket, és motiváljon arra, hogy adni jó. Sok erre vonatkozó ígéretet lehetne sorolni (Zsolt 112:9, Máté 6:4, 2Kor 9:6, 1Tim 6:18-19), most csak egyet idézzünk fel, amelyben Isten maga hív fel arra, hogy mi próbára tegyük Őt (ez nagyon ritka dolog,, érdemes kihasználni!):

Malakiás 3:10

„Hozzátok be a raktárba az egész tizedet, hadd legyen eleség a házamban, és így tegyetek próbára engem - mondja a Seregek URa. Meglátjátok, hogy megnyitom az ég csatornáit, és bőséges áldást árasztok rátok.”

3. LELKI-SZELLEMI NÖVEKEDÉS

2Korintus 8:10

„Tanácsot is adok ebben az ügyben, mert ez hasznos nektek, akik nem csak a cselekvést, hanem előzőleg az akarást is elkezdtétek tavaly óta.”

Pál arról biztosítja a korintusiakat, hogy „hasznos” nekik, ha adakoznak. Így folytatja a következő fejezetben:

„Tudjuk pedig, hogy aki szűken vet, szűken is arat, és aki bőven vet, bőven is arat.”

2Korintus 9,6

Aki pedig bőven vet, annak ez az ígérete:

„Az Istennek pedig hatalma van arra, hogy minden kegyelmét kiárassza rátok, hogy mindenütt, mindenkor, minden szükségessel rendelkezetek, és bőségesen éljetez minden jócselekedetre”. (8. vers)

Gondoljunk csak életünk egy területén a növekedésre, ami az adakozáson keresztül veheti kezdetét. Az adakozás fokozza az Istenre való hagyatkozásunkat. A legtöbben rendkívül nehéznek találjuk az anyagi javainktól való függetlenséget. A legtöbb keresztény békesége a jelenben és nyugalma a jövőt illetően sokkal inkább függ az anyagi helyzetétől, mint Isten ígéreteitől – gondoljunk arra, hogy ha anyagilag nehéz helyzetben vagyunk, egyrészt elhanyagoljuk Isten dolgait, hiszen minden energiánk arra megy el, hogy megoldjuk a problémánkat, másrészt érzelmileg is eltávolodunk Istentől, a csalódottságunk, a keserűségünk vagy a bűntudatunk miatt. Mindezek következménye pedig, hogy a hitünk egyre csak gyengül. Sok ember lelki kihűlése kezdődött el anyagi problémákkal.

Ennek az ellentéte az, amikor az anyagi problémák a hitünk növekedését eredményezik, ugyanis ez a terület is egyike lehet azoknak, ahol Istennek teret adhatunk az életünk vezetésében és a szükségjeink betöltésében. Ez természetesen nem jelenti a munkától való elfordulást, Isten a naplopókat és a hűtlen sáfárokat nem segíti vagy áldja meg, azonban gondoskodását mindenkinek ígéri, aki kötelességeit elvégzi, a rábízottakon hű, aki imádkozik és bevonja Istent életének ezen területére is.

Alapvető törvényszerűség, hogy a keresztény ember hite soha nem függhet a körülményeitől, sokkal inkább a körülményei fognak változni a hitének növekedése miatt. Így lehet az adakozás, a másokról való gondviselés a mi hitünk növekedésének forrása és következménye is.

A másik vetülete ennek, hogy ha megtanulunk adni a pénzünkből, akkor ezzel megerősödik bennünk az adás készsége más területeken is. Egyre inkább mások szükségjeire érzékenyen figyelők, másokon segítők leszünk, s ez a krisztusi mentalitás megerősödése az életünkben: egyre jobban hasonlítani kezdünk Jézusra,

akinek talán legjellemzőbb tulajdonsága az adás volt. Az adás, mint mentalitás, mint személyiségjegy nagyon ritka a mai világban, az ilyen jellem nagy bizonyágtétel az evangélium igazsága mellett.

4. AZ EGYENLŐSÉG ELVE

A Living Bible így hozza a **2Korintus 9,8-at**:

„Isten pedig képes arra, hogy megadjon nektek mindent, amire szükségetek van, és még többet is, hogy nemcsak arra lesz elég, amire nektek van szükségetek, hanem bőségesen arra is, hogy örömmel adjatok másoknak.”

Az ígélet hangsúlya itt azon van, hogy Isten képes megadni az ő népének mindazt, amire szüksége van – azonban Ő többet is képes adni. Miért? Nem azért, hogy elkényeztessük magunkat, hanem hogy „örömmel adjatok másoknak”. Ez kellene, hogy alapvető különbség legyen keresztyén és nem keresztyén között. A nem keresztyén ismérve a felhasználást illetően ez: „Ez az enyém? Ha ez törvényesen az enyém, akkor minden jogom megvan arra, hogy elköltsem”. A keresztyén ember azonban így gondolkodik: „Szeretnék valamit megvenni, és meg is van a rávaló, de szükségem van arra? Ha nincs, milyen jogon akarom megvenni, mikor ugyanannak a testnek más tagjai számára (azaz egy testvérem vagy embertársam számára) nincs elég a megélhetéshez sem? Vegyek magamnak valamit, amire nincs is szükségem, miközben enyhíthetnék valaki más valódi szükségén?”

Pál azt tanácsolja Timóteusnak az **1Timóteus 6:8-ban**:

„Ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele”

A kérdésre, hogy milyennek kellene lennie az életszínvonalunknak, a válasz kétségtelenül az, hogy Isten gondoskodik mindenről, amire szükségünk van, és ha többet ad, akkor azt mások áldására adja. Ha elkezdenénk gyakorolni ezt az alapvetet, forradalmi változás következne be életstílusunkban és a körülöttünk élő emberekkel való kapcsolatunkban is, és az eredmény sokkal nagyobb fokú egyenlőség lenne Krisztus Testében. A kezünkben kiengedett pénzzel azoknak az embereknek a fizikai és lelki szükségleteit lehetne fedezni, akinek a gondoskodását Isten a nálunk letett pluszból kívánja megoldani. Ez pedig a kulcsot jelenthetné az emberek evangéliummal való eléréhez is, hiszen így kézzelfogható módon bizonyíthatnánk a Biblia igazságainak működését és Isten könyörülő, segítő hozzáállását minden emberhez.

Az első gyülekezetek felismerték ennek a gyakorlatnak mind a közösségmegtartó, mind a missziós célját:

„Mindazok pedig, akik hittek, együtt voltak, és mindenük közös volt. Vagyonukat és javaikat eladták, szétosztották mindenkinek: ahogyan éppen szükség volt rá.”

– írja az **ApCsel 2:44-45** a jeruzsálemi gyülekezetről, és többek közt ennek a következménye pedig lett az, hogy

„...örömmel és tiszta szívvel részesültek az ételben; dicsérték az Istent, és kedvelte őket az egész nép. Az Úr pedig napról napra növelte a gyülekezetet az üdvözülőkkel.” (ApCsel 2:46-47).

Ennek a bibliai alapelvnek a gyakorlása lenne az egyik legnagyobb bizonyágtétel a gyülekezet krisztusi természetéről! És persze ez egy nagyon elgondolkodtató következtetést is felvet. Pusztán filozófiai szinten a kommunizmust A Szentlélek találta ki az első keresztyén gyülekezetekben! Mert mi ez, ha nem a kommunizmus által megfogalmazott ideál? Amikor mindenünk közös, és egyenlőség van közöttünk! Az ekklésia az egyetlen hely, ahol a kommunizmust meg lehet(ne) valósítani: ahol közösségben élünk egymással, és ez a közösség az anyagi kiegyenlítő elvét is magában foglalja: akinek többje van, az a feleslegét megosztja azokkal, akiknek az elégségesnél kevesebbjük van. Ezt fogalmazza meg Pál apostol is:

2Korintus 8:13-14

„Ugyanis azért, hogy másoknak könnyebbségük legyen, nektek ne legyen nyomorúságotok. Ellenben az egyenlőségnek megfelelően a mostani időben a ti fölöslegetek pótolja azok hiányát, hogy máskor azok fölöslege is pótolja majd a ti hiányotokat, hogy így egyenlőség legyen.”

Nem az a kereszténység lényege, hogy ha gazdag vagyok, akkor lemondok minden gazdagságomról, és szegény leszek. Ezzel ugyanis nem oldottam meg azt a problémát, hogy van egy gazdag meg egy szegény, csak átcsoportosítottam a személyeket. A biblikus elgondolás a kiegyenlítő elve! Jézus gazdag volt és szegény lett, de nem azért, hogy mi is gazdagokból szegényekké váljunk, vagy szegényekből milliomosokká, hanem hogy közöttünk egyenlőség legyen! És természetesen nem csak anyagilag! Ez az egyenlőség vonatkozik például az időre – gondoljunk arra, hogy valakinek nincs ideje, mert evangélista, és sokat van úton, viszont van a gyülekezetben egy ráérő nagymama, aki be tud segíteni az evangélista feleségének a gyerekvigyázásba – így az idő terén a nyugdíjas és az evangélista kiegyenlítődik. Így működhet ez mindennel – mert Krisztus egyenlőséget akar az emberek között, nem a társadalmi vagy anyagi különbségek átcsoportosítását! Ez lehet egy valóságos alternatívája a világ nagy pénzhajszoló felfogásának! Meg kellene kezdődnie minden gyülekezetben az egyenlőség megvalósításának kidolgozása, hogy ez ne csak egy elmélet legyen, hanem a gyülekezet egy nagyon is valóságos ereje, amellyel bizonyosságot tehet Jézus Krisztus váltságművének hatásosságáról! Arról már nem is beszélve, hogy ezzel a mentalitással együtt emelkedhet a gyülekezet valamennyi tagja egyre feljebb, egymást segítve és kiegészítve, és ez az egyenlőség olyan erőforrása lehet az anyagi és lelki-szellemi növekedésnek, amelyet eddig nem használtunk ki a gyülekezeteinkben!

5. A TEST FELÉPÍTÉSE

1Korintus 12:12

„Mert ahogyan a test egy, bár sok tagja van, de a test valamennyi tagja, noha sokan vannak, mégis egy test, ugyanúgy működik a Krisztus Teste, a gyülekezet is.”

Ez nagyon hasonlít az előbbihez, azonban más területen nyilvánul meg. Az újszövetségi tanítás a gyülekezetet mint Krisztus Testét mutatja be, ahol különböző szolgálati területek és ajándékok egészítik ki egymást egy jól működő egészként. A helyi gyülekezet akkor tud jól funkcionálni, ha a Test valamennyi testrésszel rendelkezik, és azok ellátják a feladatukat. A szolgálatok és ajándékok között pedig megtalálható az adakozás is.

Fontos azt tudatosítani a gyülekezetben, hogy nem mindenkiből lesz teljes idős lelkimunkás, pásztor, evangélista vagy diakónus. Isten elhív erre egyeseket. Másokat pedig, akiket nem erre hívott el, arra hív, hogy ezekről anyagilag gondoskodjanak. Ezért van az adakozásnak és a gyámolításnak külön kegyelmi és szolgálati ajándéka. Így tudja egyik a másikat kiegészíteni. Sok vezető hibázik akkor, amikor mindenkit ugyanarra motivál, például hogy vegyen részt az evangélizációs összejöveteleken, holott lenne olyan, akinek imádkoznia kellene, és lenne, akinek pedig pénzt kellene keresnie, sokat, hogy abból egy nagy részt tudjon Isten országa az evangélisták felkészítésére és finanszírozására, vagy a missziós munkára és programokra fordítani. Az evangélizáció sikere így mindannyiuké lehetne, hiszen a különböző összetevőit együtt biztosították, és ebben a szolgálatban az adakozó, aki kifizette a terembérletet vagy az evangélista utazási költségeit, pontosan ugyanannyival járult hozzá a lelkek megmentéséhez, mint az, aki a mikrofont kézben tartva megtérésre hívta őket.

Sok frusztrációtól, meddő szolgálattól és kudarcélménytől mentenénk meg gyülekezeti tagjainkat, ha legfontosabb feladatunknak azt tekintenénk, hogy mindenkinek az elhívását és szolgálati területét és ajándékát segítenénk megtalálni, mintsem mindenkit állandóan csak összetrombitáljunk a különböző gyülekezeti alkalmainkra. Isten országában nem a részvétel a fontos, hanem a Fej elrendezése szerint való funkcionálás!

6. MÉLYEBB KÖZÖSSÉG ÉS EGYSÉG

2Korintus 9:12-14

Mert ennek a szolgálatnak az ellátása nemcsak a szentek szükségleteit elégíti ki, hanem sokakat hálaadásra is indít az Isten iránt. Mert e szolgálat eredményességéért dicsőítik majd az Istent, azért az engedelmségért, amellyel Krisztus evangéliumáról vallást teszték, és azért a jószívűségetekért, amely irántunk és mindenki iránt megnyilvánul. És ők könyörögnek is értetek, és vágyódnak utánatok, mivel Isten jósága bőven kiáradt rátok.

Pál itt azokról beszél, akik a korinthusi gyülekezet felajánlását megkapják. Ez elkezdődik a hálával, ami természetes megnyilvánulása annak, aki kap valamit valakitől, de a hálán túl igazi szívbeli kapcsolat alakulhat ki a támogató és a támogatott között, a címzettek ugyanis így megtudják, hogy az irántuk való szeretet és felelősség valóságos és konkrét tettekben is megnyilvánuló. A mélyebb közösség éppen az előző pontban tárgyaltakból fakad – ha a „testrészek” együttműködnek, a közöttük lévő összhang, és a Test egészének „hatékonyasága” és boldogsága is növekszik. Ezt felismerve dolgozik jónéhány nemzetközi missziótársaság úgy, hogy a missziómunkásoknak egyéni támogatókat kell bevonniuk a saját támogatásukba. Ennek ugyanis nem csak anyagi dimenziói vannak, hanem megjelenik ugyanaz, ami a korinthusi gyülekezetnél is működött, hogy a támogató és a támogatott között kialakul egy mélyebb lelki kapcsolat, imádkoznak egymásért, beszámolnak egymásnak az életük alakulásáról, időt töltenek egymással – tehát a közös pénzügyek összébb terelik az életüket más területeken is. Ez pedig a mélyebb közösség átélésének áldása, amelyben a pénz és az anyagiak megint csak eszközök!

7. AZ ÁLDÁS FORRÁSA

Mivel erről már volt szó, és a következő tanításokban is vissza fogunk térni rá, most csak néhány igevers idézésével megerősítjük azt, hogy az adás, a javaink mások javára történő felhasználása áldások forrásává lehet az életünkben! Ne feledkezzünk meg arról, hogy a bővölködés áldás is, aminek viszont feltétele az engedelmség, ami jelenti az Istennek való adakozás, a szegényekről való gondoskodás és a jókedvű adakozás bibliai parancsainak való engedelmséget.

Példabeszédek 3:9-10

„Tiszteld az Urat vagyondból és egész jövedelmed legjavából, akkor bőségesen megtelnek csűreid, és must árad sajtóidból.”

Példabeszédek 22:9

„A jóságos tekintetű ember áldott lesz, mert ad kenyereből a nincstelennek.”

2Korintus 9:6-13

„Tudjuk pedig, hogy aki szűken vet, szűken is arat, és aki bőven vet, bőven is arat... Az Istennek pedig van hatalma arra, hogy minden kegyelmét kiárassza rátok (rátok zúdítsa áldásait), hogy mindenütt mindenkor minden szükségessel rendelkezettek, és bőségben éljetez minden jó cselekedetre. Amint meg van írva: „Bőkezűen osztott a szegényeknek, igazsága megmarad örökké.” Aki pedig magot ad a magvetőnek, és eledelül kenyeret, megadja és megsokasítja vetőmagotokat, és megszorítja „igazságotok gyümölcsét.”

8. BIZONYSÁGTÉTEL

Amikor Pál a korinthusi gyülekezet adakozásáról megemlékezik, ezt írja:

„Mert ennek a szolgálatnak az ellátása nemcsak a szentek szükségleteit elégíti ki, hanem sokakat hálaadásra is indít az Isten iránt. Mert e szolgálat eredményességéért dicsőítik majd az Istent, azért az engedelmségért, amellyel Krisztus evangéliumáról vallást teszték, és azért a jószívűségetekért, amely irántunk és mindenki iránt megnyilvánul.”

2Korintus 9:12-13

Az adakozás tehát megmutat valamit az adakozók szívéből, és egyben biznyságtétel a népek között Isten kegyelméről.

Donald Hay, az oxfordi Jesus College tantestületének tagja és a gazdaságtan tanszékvezetője ezt írja: „Azt hiszem, az egyházi hibák közül az egyik legnagyobb ma az, hogy a keresztyén fogyasztói magatartás látszólag alig különbözik a körülöttünk lévő hitetlenekétől. Semmi sem jelzi jobban anyagiasság szemléletű szomszédainknak, hogy milyen keveset jelent számukra a hitünk, mint az, hogy mennyire nincs különbség épp azon a területen, amelyre anyagiasság szemléletű társadalmunk odaszentelte magát és amire a legérzékenyebb – ez pedig az anyagi javak gyűjtése.”

A keresztyén egyház egy külön álló közösség. Mi „Isten népe” vagyunk (1Pt 2,10), „jövevények és idegenek” (11.vers) ezen a földön. Isten népének szellem láthatóan eltérőnek kellene lennie hozzáállásában az anyagi javakhoz, mint azoknak, akik „a világban vannak”. Mivel az anyagi javak gyűjtése egy olyan valami, amire társadalmunk alapvetően odaszentelte magát, a keresztyén biznyságtételnek teljesen világos módon egy pozitív alternatívát kell felkínálnia.

Ennek az alternatívának két pillére van.

Az első a helyes sorrend az életünkben. „Anyagiasság szemléletű társadalmunk - mondja Douglas Hay - odaszentelte magát az anyagi javak gyűjtésére.” Ez az odaszentelés látható az emberek prioritásában, sorrendiségében, a magatartásukban, abban, amit tesznek, és abban, amijük van. Mi azonban mutathatunk egy másfajta prioritást is. Erre a legjobb íge a korábban már idézett **Máté 6:33**

„De keressétek először az ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak nektek.”

A keresztyén ember számára a helyes sorrend mindig Istennel kezdődik! Mennyei Atyánk adta az életet nekünk - vajon nem igazol bennünket, ha mi őbenne bízunk? Az eltérő prioritás eltérő attitűdhöz, magatartáshoz vezet. A nem-keresztyén gyakran teljesen kimerül a jelenlegi anyagi javak, a jövőbeli szükségletek feletti aggodalmaskodásban és tünődésben. Jézus azt mutatja be, hogy mennyire értelmetlen dolog egy keresztyénnek ilyen szármalisan megkötözöttnek lennie. Jézus kisebb érvekkel támasztja alá a nagyobbakat: ha Isten gondoskodik a madarakról, mennyivel inkább törődik velünk, különösen ha ő a mi mennyei Atyánk. Az az érzésem, hogy ez egy hatalmas biznyságtétel anyagiasság szemléletű társadalmunk számára. Megtapasztalhatjuk a megelégedést anyagi javainkkal kapcsolatban, mert felismerjük azt, hogy ezek a fizikai dolgok sokkal kevésbé fontosak, mint saját generációnk hitre vezetése. És felismerjük azt is, hogy mennyei Atyánk tudja jól minden szükségletünket, „még mielőtt kérnétek tőle” (Máté 6,8).

A második pillér a megelégedés. Pál apostol életében az egyik legcsodálatosabb biznyságtétel az a magatartás, amit a **Filippi 4,12-ben** ír le:

„Tudok szűkölködni és tudok bővölködni is, egészen be vagyok avatva mindenbe, jóllakásba és éhezésbe, a bővölködéské és a nélkülözésbe egyaránt.”

Kultúránkban a megelégedés ritka de nagyszerű biznyságtétel lehet (sajnos), amely meg tudja mutatni, hol a helye az anyagiasság szemléletű társadalmunkban az életünkben: fontos, de semmiképpen nem az első helyen. Nekünk egészen egyszerűen nem pénz kell gyűjtenünk ebben az életben, hanem mennyei kincseket – ahogy ezt Jézus a Hegyi beszédben megfogalmazza (Máté 6:19-20). A pénz csupán eszköz lehet a mennyei kincsek gyűjtésében, de semmiképpen nem célja egy mennyei ember számára!

9. VÉGÜL A MOTIVÁCIÓRÓL

2Korintus 9,6-7

Tudjuk pedig, hogy aki szűken vet, szűken is arat, és aki bőven vet, bőven is arat. Mindenki úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte szívében, ne kedvetlenül vagy kényszerűségből, mert „a jókedvű adakozót szereti az Isten”.

Az anyagiakkal kapcsolatban talán a legnagyobb probléma az, hogy másképpen állunk hozzá a szívünk mélyén, mint ahogyan beszélünk róla, vagy ahogyan imádkozunk érte. Talán semmilyen más területen nem szokott akkora eltérés lenni a prédikációink és a megélt valóság között, mint itt. Isten azonban mindig a motivációinkat nézi, a szívünkkel foglalkozik. És ez az a terület, amelyet egyedül Ő és mi látunk tisztán. Mert hogy milyen szívvel adunk, mit gondolunk arról, akinek adunk, azt rajtunk kívül csak Isten látja. Ő pedig azt szereti és fogadja el, akinek a szíve és a tettei megegyeznek. A jókedvű adakozó olyan ember, aki nem sajnálja a szíve legmélyén sem azt, amit másnak ad. Nem kényszerből, elvárásból, érdekből, számításból vagy rutinból ad, hanem hogy örömet okozzon, és mert az adás valóban örömet okoz neki is. Mert van annyi, hogy ne maradjon szükségben, de tud adni annyit, amennyi mások szükségét valóságosan is enyhíteni tudja. Anániás és Szafira ebbe bukott bele! A pénzkérdésbe és a motivációik hazugságába! Mert senki nem kérte azt, hogy mindent szolgáltatassanak be, ők adtak, de hamis, torz és hazug volt a motivációjuk. És belehaltak. Íme, a pénzkérdés ölni is tud! És nem csak világi módon, hanem kegyes módon is! Nem érdemes tehát játszani. Legyünk korrektek Istennel, önmagunkkal és azzal is, akinek adunk. Akkor áldás lesz belőle. Egyébként csak átok, keserűség, vád, probléma. Döntsd el a szívedben és cselekedj aszerint – soha ne legyen ellentétben a szíved a tetteiddel! Akkor szabad leszel arra, hogy valóban örömmel adj, és áldott leszel.